PENSEO

N-ro 299

sept. / 2016

Monata Beletra Revueto en Esperanto

Honorita de Premio Grabowski, 1994

Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 27-a jaro http://www.elerno.cn/penseo/penlisto.htm

2013.07.12

Anteo (Ĉinujo)

kiujn amitabo savas?

laŭplane mi havis blankan nokton
por pensi pri plago natura aŭ artefarita.
kial hipopotamo herbmanĝa murdis
vegetaraninon, kiu kredis je savo spirita?

2013.04.24

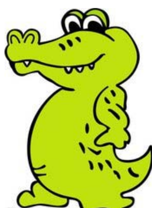
magia forto

korvino sub la formo de homo
en meditado sidas sur roko,
knedante larmojn siajn roseroj
por nutri kredon iĝi virkoko.

2013.07.13

milito inter potencoj

aziaj boaoj dungite envenas
amerikon, kie regas krokodiloj kun di-fortoj.
du potencoj interbatas ofte por manĝajo
riĉa.
jen unu englutas alian - du mortoj.

tigro

fajro pro cigaredo lin fuĝigis el ĝangalo.
la kaĝo fera plenas de legomoj - sen viando.
se nur li nun ne loĝus kun la leoninoj piaj,
idaro ŝanĝus la feejon al besteca lando.

2013.06. 2

gardenifloroj

gardenifloroj ĵus aĉetitaj kontraŭ nur moneroj
prosperas en angulo de memoroj kun ĉeneroj.
neniam forgesitaj larmoj pro la gajo torĉa
en la kristalo pulsas, nutras plorojn pri
partneroj.

2013.05.31

Maria Nazaré Laroca (Brazilo)

Lasthore

En l' animekzilo,
rivero el voĉoj
serĉante min
serpentumas.

Kaj en la teksaĵo

de l’ silento
dormanta ŝtono
pulsas atende al Sun’.

De tempo al tempo,
mi diamantas matene;
de tempo al tempo,
gutas voĉo kaj surverŝas
mian nedresitan parolon…
Malfacilas reveni al Hejmo.

Juiz de Fora, 05/08/2016

Paŭzo

Birdo vundita, mia ŝultro
ankoraŭ mondon subteni revas,
malgraŭ miro de l’ dioj kaj titanoj.

Kaj tiel gaje ripozas
ŝarĝon gardi la sekreto,
kiu pli kaj pli malpeze malpleniĝas:

la magio senhaste maljuniĝi
sub la serena jugo de l’ Poezio.

Juiz de Fora, 16/08/2016.

Mori (Usono)

Hundo

(1)

Hundojn, kiuj kun knabinoj
surstrate promenas
mi tre ŝatas!
Ofte mi haltas
kaj mi demandas
pri ĝia nomo
kaj ĝia aĝo
kaj ĝia raso.
Ni pluparolas
pri la vetero
kaj la cetero...
pri politiko
kaj la milito
kaj Prezidento;
la idioto!
Telefonnumerojn
ni interŝanĝas
kaj rendevuon
tuj ni aranĝas.
*
Hundojn, kiuj kun knabinoj
surstrate promenas
mi tre ŝatas.

(2)

Amiko al mia kor’ donis vundon
mi do havigis al mi belan hundon
ĉar amo de l’ hund’ estas senkondiĉa
egale; estu riĉa, aŭ malriĉa
hundo ĉiam estas al vi fidela
egale; estu bela, aŭ malbela
ĝi ĉiam staras je via flanko
sen plendi pri via konduto kaj manko
al hundo ĉiam viaj faroj plaĉas
Kaj pri sia amiko ĝi neniam klaĉas
kiam ajn vi estas kun fremdaj uloj
ĝi gardas vin per siaj akraj okuloj
kiam ajn vi forestas ĝis la vespero
ĝi atendas vin kun granda espero
kiam vi revene aperas sur la voj’
ĝi celebras tion per sinsekva boj’
kiam vespere vi dormas sur l’ lito
ĝi dumnokte gardas vin sen hezito
hundo ne amikemas por profito
ĝi staras ĉe vi eĉ dum milito
hundo ja estas fidela amiko
ĝia amikeco ne estas politiko
hundo ne estas kiel najbarulo
kies amikeco estas laŭ kalkulo
nek ĝi estas kiel alia amiko
kiu vundas vian senton per kritiko

jes, hundo ne estas kiel ni saĝa
sed kiel homo ne estas du-vizaĝa
hundo ne agas kiel viro malica
nek kondutas kiel virino kaprica
hundo ne forgesas viajn bonfarojn
kaj ĉiam pretervidas viajn erarojn
hundo al homo neniam perfidas
eĉ tiam, kiam neniu ĝin vidas
por la hundo, ĉiam vi estas bela
tempopaso kun vi estas miela
ĝia fideleco daŭras ĝis l’ morto
hundon forportas nur la morto-forto
hundo estas pli afabla ol homo
kvankam “Hom’” ne estas ĝia nomo
se samkiel hund’ fidelemus homo
feliĉo ekzistus en ĉies domo
ho ve, ke hom’ ne estas kiel hundo
tial en ĉies koro estas vundo
ekde hodiaŭ pro mia kor-vundo
mia bona amik’ estas mia hundo.

Rustam Karapetjan (Rusio)

Du poemetoj

Hieraŭ mi Hitleron ŝajne renkontis.
Li eksterurben hastis kun stablo
Kaj lin ankoraŭ neniu atentis,
Krom alta kaj lama sinjoro
Kun nigra sciama pudelo.
Flirtis vienaj valsoj.
Kaj serena Ĉielo
Estis tiel pura
Kiel larmeto
De judknabo
Diafana
Fajna
Dia.

**

Dum kontaktas niaj resonoj
Kaj kuniĝas tre ne singarde,
Ŝajnas ke ne eblas pli bone,
Ŝajnas ke ne eblas pli alte.

Sed meznokt' alian aŭguras
Kaj inspiro kreskas en koroj
Dum flugiloj niaj susuras
Inter steloj diverskoloraj.

Cezar (Germanujo)

Morta birdo

La morta birdo kvazaŭ krias,
ke ni enaŭte ne rapidegu tiom!
Ĉar ankaŭ birdo tia,
kia ĝi volis vivi,
senti ĝojon kiel ni.

Estu ĉiam
atentema!
Respektu vivon.
Ĉio alia tiukaze
troviĝos.

Kaj, se vi denove
pro hasto kaj memforgesemo
ekrapidigos vian aŭton,
tiukaze tuj haltu,
veturigu la aŭton
al la vojorando
kaj senrapidigu vin enmense.

art' pro arto

(I)

(poemo pri la arto diri nenion)

art' pro arto
pro aparto
tuj de l' starto
por bonfarto

jen poemo
do sen temo
sed pro emo
sen problemo

sen vizaĝo
kaj sen saĝo
nura kaĝo
sur la paĝo

arta horo
por adoro
art' pro oro
kun fervoro

art' pro arto!
ombra farto
poŝtokarto
el Djakarto

(II)

(poemo pri la arto kun mona bonfarto)

art' por enspezo
pro certa tezo
kun artolezo

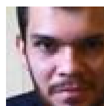
art' por merkato
por komercfrato
eĉ sen kompato

art' por riĉulo
pri iu pulo
investpostulo

art' por enspezo
kun klaŭna tezo
pro interezo

art' por profito
kaj eĉ sen spito
por monmefito

Paŭlo Silas (Brazilo)

SUFIĈE!

— Diris figur', el nebul', veninta.
Por nun sufiĉas, lang' malbeninda!
Ripozu l' impeto!
Kaj la figur' fantoma,
De sur la rivermezo,
Kriis, ordon-tona:

Fi! Ribeluloj! Al vi, kler' mankas.
Per viaj vortoj, la nigro blankas.
Eraron profundan
Vi prenis kiel verdiran pravon!
Atentu la sangelverŝan kavon,
Brustmezan kaj vundan.

Justan moralon misinterpretas
Mi' senrezona, kompren' eteta.
Devodeflankiĝoj
Vin malvirtigis tute.
Vi, anarkiistoj,
Dum opiniis krude!

Eltenis mi la tempest-mantelon tiam
Por savi vin. Danku pro sindono mia!

Apenaŭ malfermis la buŝon la ido
De pasintatempa homar'
Antaŭ la preskaŭ preĝeja prediko.
Poste, diris ĝi sen detal':

Vojmeze furiozas sun'.
Ne brilas ĝi egale dum
Matena suprenir' sublima,
Nek dum la subenfal' rutina.

Ĝi simple iras sian vojon.
Nature kaj instinkte estas.
Ekzisti aktuale plu.
Neniam, tamen, ĝi perfektas.

Nun varmas tro. Tro da intenso.
Malvarmas nun. Nune eraras.
Ĉu, sekve, bridi la intencon?
Ĝusteco ne universalas.

Takashi Ito (Jananujo)

trista fontano ...

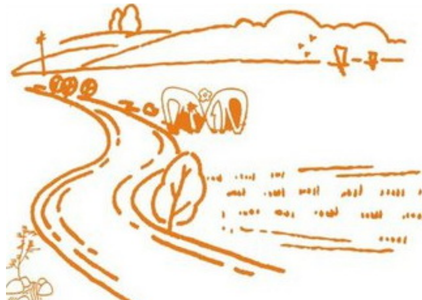
vakua cikad'...
nur nulo aperas el
la dorsa fendo

somera maten' ...
jen nova bukedo ĉe
tombo kaduka

radii sunon ...
inspiro kun bela ŝvit'
olimpikoj nun

trista fontano ...
kelke da lunoj ludas
akvosurface

akvomelono ...
la sunon mi aŭdace
kvazaŭ formanĝus

Zara Sarkissianne (Francio)

Bonan mateniĝon

Kiam Luno laciĝas en ĉielo;
Foriras por ripozi en liton,
Ŝi alvokas kviete al la Suno:
"Venu! Kisu Teron kaj Maron".
La Mondo respegulos ĝoje
Sub Sunaj radioj lumiginte,
Kiel la Fairo en Horizonto,
Dancas surface, kiel bel-ondo.

03/06/2016

Knabin'el Ipanema

(kantteksto)

Tie ŝi venas knabino
kun kiom da ĉarmo
pasanta diino
sen iu alarmo
leĝere alpaŝe
al proksima mar'.

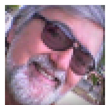
Ino kun haŭto el oro
de l' sun' de Ipanema,
invit' al esploro
de korpo poema,
mirindaĵ' al koro
kaj ĉi okulpar'.

Ha, kial estas mi sola?
Ha, kial mi tiel tristas?
Mi vidas, bel' ja ekzistas!
Jam por mi estu ĝi do konsolo,
ĝi ankaŭ promenas en solo.

Ha ŝi eĉ ne scias,
ke kiam ŝi pasas
jam la tuta mondo
enuon forlasas,
kaj multe pli belas
nur kaŭze de am'.

Esperantigis

Ŭel Roŝa (Brazilo)

Bedri Alimehmeti

La morto de Merilin Monro

Merilin Monro ne plu estas.
La doloron jam sentis la tuta globo.
La stelo numero uno de la ina sekso estingiĝis.
La ondoj de la larmoj,
Puŝis la homojn al la funebra procesio.

Ĉu vi povus,
Vi, nigra tero?
Solvi la korpon de la via plej bela kreitaĵo!
Kiel vi faros vi freŝa herbo?
Ĉu vi kuraĝos,
Kovri la ĉarmon
De ĉi tiu beleco nekomparebla!
Kaj vin, nokto de la eterna mallumo
Ĉu vi ne bedaŭros
Estingi la muaron de la briletantaj okuloj?

Merilin Monro
Ne plu estas.
En iu nia ĵurnalo.
Verkistaĉo- plumulaĉo
Publikigas la felietonon "Vringita citro",
Ĉu vi sciis, Dio mia,
Ke sur la globo
Estas homoj ne konantaj la doloron?

La junulino el Tirana

La varmecon de la rigardo
Vi jam forprenis de la brilaj sunradioj.
O, suna junulino el Tirana!
La porcelanan blankecon de la haŭto
Vin jam donis la neĝo de la Dajti- pinto.
O, pura junulino el Tirana!
La verdecon de la okullumoj,
Vin donacis la kronaj montetoj.
O, verda junulino el Tirana!
La bluecon de la animo
Vi forprenis de la horizontaj spacoj.
O, ĉieleca junulino el Tirana!
La radiadon de la beleco vi jam absorbis
El la matena roso.
O, kristaleca junulino el Tirana!
La persikecon de la vizaĝo
Vin donacis la matena purpuro.
O, freŝa junulino el Tirana!
La vian altstaturon
Plilongigis la cipresoj de Namazgja[1].
O, markoteca junulino el Tirana!
Vian silkan hararon
Ellavis la akvofontoj de Selita[2],
Streĉitajn vi lasis ilin sub la briletantaj
sunradioj,
Dum ilin kombis la luna arĝentado.

O, sorĉeca junulino el Tirana!

notoj:

1. Verda parko en Tirana

2. Famaj akvofontoj de Tirana

MI NE SCIAS

Mi ne scias
Ĉu ja estis
La radiado de la brilo de la viaj okuloj.
Aŭ la briletado de la rideto,
Sur la rozecaj lipoj.
Aŭ eble la korpa ĉarmo,
Kun la perfekteco de la kurboj.
Aŭ via parolanta nomo,
Enhavis en si
Tiun fajreton,
Ardiginta mian koron,
La plej majestan senton,
Humanan,
La amon.
Mi ne scias, ne, mi ne scias.

Somerofino

Sur la ruĝa altano de la vespero,
Enfalas la flavaj aŭtunaj folioj.
Tufo de migrantaj birdoj
Atendas sur la dratoj ekflugi.
Kaj homamaso da vojaĝontoj
Sur la griziĝinta stacidomo, pro la krepuska nebulo,
Atendas la trajnon por ekveturi.
Tra la vagonaj kupeoj
Krom la varmecon de la alpremitaj manoj,
La vojaĝantoj akiras ankaŭ la kisadan pasion.
Dum la birdoj,
Dum la foriro, kia bedaŭro!
Kunportas ankaŭ la someron en sia migrado.

Esperantigis

Bardhyl Selimi

(Albanio)

Zhuangzi (369-286 a.K)

Zhuangzi

ĈAPITRO SESA

La plej respektinda instruisto

§06-07

Yan Hui diris al Konfuceo: “Mi jam progresis.”

“Kion vi volas diri per tio?” demandis Konfuceo.

“Mi forgesis,” respondis Yan Hui, “la humanecon kaj la justecon.”

“Tio estas bona,” diris Konfuceo, “sed tio ne estas sufiĉa.”

Iun alian tagon Yan Hui denove renkontiĝis kun Konfuceo kaj diris:

“Mi plu progresis.”

“Kial vi tiel diris?” demandis Konfuceo.

“Mi forgesis la ritajn regulojn kaj la muzikon,” respondis Yan Hui.

“Tre bone,” diris Konfuceo, “sed ankoraŭ ne sufiĉe.”

Ankoraŭ iun alian tagon Yan Hui denove renkontiĝis kun Konfuceo kaj diris:

“Mi ankoraŭ plu progresis.”

“Kion vi volas diri per tio?” demandis

Konfuceo.

"Mi povas sidi kaj forgesi," respondis Yan Hui.

"Kion do signifas 'sidi kaj forgesi'?" demandis Konfuceo mirigite.

"Mi povas forĵeti miajn membrojn kaj trunkon, rezigni mian inteligentecon, forlasi mian korpan formon kaj senigi min je mia menso. Tiamaniere mi povas identigi min kun la Taŭo. Tio estas la tiel nomata 'sidi kaj forgesi'."

"Kiam vi identigas vin kun la Taŭo," diris Konfuceo, "vi havos neniajn preferojn kaj malpreferojn; kiam vi transformiĝas kun estaĵoj en la mondo, vi sekvos nur la naturan evoluadon. Vi vere estas saĝulo. Mi vin sekvos."

§06-08

Ziyu kaj Zisang estis bonaj amikoj. Foje, kiam pluvis kontinue dek tagojn, Ziyu diris al si mem: "Mi timas, ke Zisang povas esti en malbona farto." Li do pakis iom da nutraĵo kaj portis ĝin al Zisang. Kiam li alvenis al la pordo de Zisang, li aŭdis ies voĉon, duonkantantan, duonplorantan, kiu estis akompanata de liuto:

"Ho patro!
Ho patrino!
Ho Ĉielo!
Ho homo!"

La voĉo estis tre malforta kaj la poemaj vortoj estis hakataj.

Ziyu eniris kaj demandis:

"Kial viaj versoj sonas tiele?"

"Mi penas pensi," respondis Zisang, "kiu faras min tiel mizera, sed mi pensadas vane. Ĉu miaj gepatroj volas, ke mi estu tia? La ĉielo kovras ĉiujn estaĵojn egale; la tero subtenas ĉiujn estaĵojn egale. Kiel ili povus fari min tiel aparte mizera? Mi neniel eltrovis la kaŭzon de mia mizero. Do devas esti la destino, kiu igas min suferi tiun ĉi ekstreman mizeron!

Elĉinigis

Wang Chongfang

(Ĉinujo)

Ĉineske

Vejdo (Ĉinujo)

Sopiremo pri vi

—laŭ ĉinesko Sopir-al-sudo*

Subite
vin deturnis vi
por foriri kruele
kvazaŭ ŝtono de glaci'
ignore al mi.

Mi dume
kovas vin en kor',
ne povas forgesi vin
pro tiu ĝojiga hor'
en mia memor'.

Mi drinkas
por dronigi min
en nevenkeblan trancon
kun pika dolor' en sin'
daŭranta sen fin'.

Mi dormas
tre malfacile
turniĝadas de flanko
al flanko maltrankvile
kaj senkonsile.

Mi stelojn
kalkulas vane
enlite malespere.

Pensoj vagas promene
triste ĉagrene.

Mi volas
persistas pie
ĝis via kor' moliĝos,
vi ploros emocie
pentos ĝemkrie.

Kara vi,
mi penas ĉiam
esti fidela firme
al vi en la koro jam
kun sincera am'.

Ankoraŭ
mi kovas arde
la sopiremon pri vi
en la memoro garde,
tenas vin alte.

Edzo fariĝis kapro

(fablo)
—laŭ ĉinesko Sopir-al-sudo*

La edzin'
vera megero
ŝian edzon vergbatis
kaj sakris kun fiero
de malsincero.

Kiam li
enhejme restis,
ŝi ligis lin je pied'
ŝnure, kaj lin molestis
ordone gestis.

Je ŝia
ŝnura ektiro
li devis obei ŝin
jen per tuja aliro
agis laŭ l' diro.

Ne povis
li elteni ŝin.
Al li venis ideo,
sin turnis al sorĉistin'
ja por ilumin'.

La edzo
laŭ ŝia instru'
ŝnuris kapron je l' kolo
kaj li sin kaŝis sen bru'
dum ŝi dormis plu.

Post vekiĝ'
l' edzino time
trovis kapron ligitan
per ŝnur' nemalproksime
sin movi mime.

Panike
por bona rimed'
konsultis sorĉistinon
ŝi jen ĉe ties pied',
kun kompleta kred'.

Tiu nun
diris admone:
"Pro viaj malbonfaroj
Di' punas vin ordone,
igas bastone

la edzon
kapro timida.
Se vi pente riparos
vin per ago rapida
hej, kaj decida,

mi helpos
vere savi lin
tuj el la kapra formo—
la malfeliĉa destin',
mi ne ĝenos vin."

L'edzino

ploris amare,
tenante l' kapron ĉe sin',
ĵurante lin bonfare
trakti pli kare.

Sep tagojn
daŭris la rito
de fastad' kaj oferad'
revoki per invito
lin sen hezito.

De tiam
l'edzino ne plu
malbone traktis l'edzon
kaj vivis kun li kun ĝu'
kaj bona kunglu'.

**Sopir-al-sudo (ĉine: Yijiangnan): ĉina fiksforma poemo el kvin versoj de 35,77,5 silaboj laŭ rimarango xa,xa,a (x=senrima).*

Zhuang Qixiong (Ĉinujo)

Ĉagreno

—laŭ ĉinesko Xiangjianhuan*
Sur tur' mi pensis kun
arka lun'.
Per silento ŝlosiĝas aŭtun'.

Intima,
senlima
ĉagren-pun'.
Nur pro disiĝ-senta oportun' !

**Xiangjianhuan (Ĝojo de intervidiĝo): ĉina fiksforma poemo el du strofoj kun tri kaj kvar versoj respektive de 6,3,9 / 3,3; 3,9 silaboj laŭ rimarango aaa / bb,aa*

Tatjana Ĥomjakova (Rusujo)

Mi ne scias precizan tempon de naskiĝo

Paĝoj el taglibro

Kiam mi komencis okupi sin pri astrologio, do penso pri tio, ke mi ne scias ne nur horon sed ankaŭ tempon de diurno de mia naskiĝo, senesperigis min. Kelkfoje mi penis ekscii pri tio de panjo, sed ĉiufoje ŝi respondis, ke ŝi ne memoras.

Mi naskiĝis je kvara infano en familio kaj je la tria el infanoj, kiuj restis vivaj. Ĉiuj kvar infanoj estis knabinoj, sed gepatroj volis havi filon. Tial kiam en kvara fojo naskiĝis knabino, tio estas mi, gepatroj tiel afliktiĝis ke longe ne iris en vilaĝan soveton por ke fari dokumentojn je infano. Sed kiam panjo tamen prepariĝis kaj iris pro atesto pri naskiĝo, do oni riproĉis ŝin pro malfrua vizito kaj enskribis, ke Tatjana Ĥmelnickaja (mia familia nomo ĝis geedziĝo) naskiĝis en 30-a de junio de 1954. Kvankam mi naskiĝis en 26-a de junio.

Post jaro de mia naskiĝo finfine naskiĝis knabo Vova. Kaj ankoraŭ post sep jaroj naskiĝis fratino Nataŝa. Tiamaniere mia panjo naskis ses infanojn, kvinopo el kiuj bonstate elkreskis kaj naskis siajn infanojn. Plej aĝa fratino Galina eĉ havas nepinon. Estas ne mirinde, ke kiam al panjaj sepdek jaroj kun superfluo mi komencis interesiĝi pri detaloj de mia naskiĝo, ŝi jam memoris nenion. Ŝi memoris pri tio, ke dum naskiĝo de plej aĝa filino Galina akuŝspasmoj komencis dum vojo, kaj ŝi penatingis al domo de parencoj. Ŝi memoras, ke akuŝo de filino Tamara (nun ŝi

estas kuracisto) estis tre malfacila. Sangado komencis, kaj ŝi preskaŭ mortis. Ŝi memoris pri naskiĝoj de filo Vova kaj de lasta filino Nataŝa. Nataŝa estis nura, kiu naskiĝis en malsanulejo, ŝi pezis 5 kilogramojn, ĉiuj nomis ŝin “generalino”. Panjo memoris nenion nur pri mia naskiĝo kaj pri naskiĝo de dua filino, kiu en tria jaro mortis verŝajne pro skarlatino. Oni nomis ŝin Tamara kiel fratino-kuracisto. Panjo parolis, ke ĉiuj infanoj naskiĝis nokte, ke iun ŝi naskis sur planko, ke unu knabino naskiĝis tute faltoplena kiel maljunulino, ĉar patro pelis kaj batis gravedan ŝin, kiam li estis ebria. Jen ĉio, kion mi povis atingi post ĉiuj demandadoj. Mi penis ekscii ion de mia patro, sed li ankaŭ memoris pri naskiĝo de aliaj infanoj sed nenion memoris pri mia naskiĝo. Jam kiam mi elkreskis, mi atentis, ke pri mia naskiĝtago homoj kutime ne memoris, forgesis gratuli. Sed se iuj memoris, do tre nemultaj homoj, donacis donacojn tre malmultekostajn. Mi ĉiam preparis manĝotablon tre malmultekostan. Humoro en unua duono de tago ĉiam estis malgaja aŭ simple malbona. Mia edzo Igorj (dua edzo) ĉiam en la tago ofendis min. Iufoje tio ne estis, sed tiam bopatrino ofendis min. Ekzemple tiel okazis en mia jubilea naskiĝtago, en kvardekjara jubileo. Parencoj skribis al mi, ke en ĉi jaro Galina fariĝos tridekjara, kvardekjara, poste kvindekjara, kaj ĉiuj veturis al ŝi en urbon Novgorod. Sed mi estas pli juna ol Galina je 10 jaroj, kaj mi en tiuj jaroj fariĝis dudekjara, tridekjara, kvardekjara. Sed pri tio parencoj iel ne rememoris, kaj neniu pro jubileo al mi alveturis. Kvankam mia jubileo estis en tre oportuna tempo por vojaĝoj, tio estas somere. Mi esperas, ke kiam mi prosperos je astrologio, do mi ekpovos klarigi tiun fakton kaj proksimiĝos al solvo de horo de mia naskiĝo. Ja homoj, kiuj forgesas pri mia naskiĝtago, en kutima vivo rilatas al mi kore kaj afable.

Tamen mi jam nun eksciis ion pri tago de mia naskiĝo. Malesperinte, ke gepatroj memoras nenion pri mia naskiĝo, mi skribis leteron el mia suna urbo Armavir al malproksima urbo Novgorod al fratino Galina. Ŝi tre proksimtempe skribis al mi pri ĉio, kion ŝi memoras en sia dek jaroj.

Ŝia letero estis por mi granda donaco. En mia taglibro, kiun mi skribas grandparte por miaj filoj kaj estontaj nepoj, mi citas la leteron.

Letero de fratino Galina

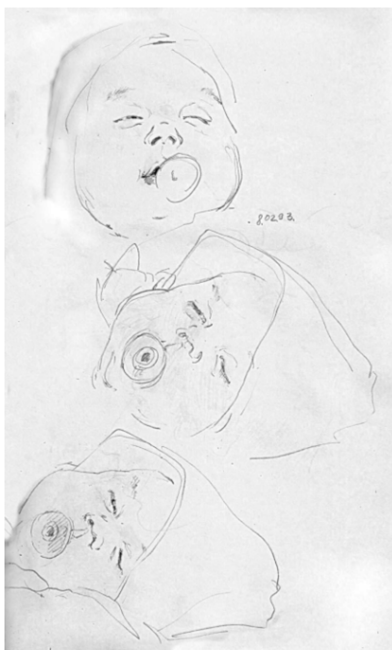
Mia kara fratineto!

Kiam vi naskiĝis, ni loĝis en malgranda domo en mezo de Popovka, unu el tri stratoj de vilaĝo Osmonj. Duonon de la argila dometo kun pajla tegmento kaj ruiniĝaj zavalenkoj okupis kuracpunkto kun pufa, korpulenta helpkuracistino. Per ŝi nia patro estis ĉarmita. Mi kelkfoje vidis, kiel li penetris sub ŝian jupon, palpis molajn partojn de ŝia korpo, kaj ŝi ridis. Duan duonon okupis nia familio. Tio estis unu nura ĉambro kun senŝeliĝaj muroj, kun tri litoj kaj tablo. Ĉefaj ornamaĵoj estis fikuso kaj “abieto” – tia ĉiamverda planto kun delikataj, silksimilaj pingletoj. Mi poste nenie kaj neniam vidis tian planton. Jen en tia medio vi naskiĝis. Vivo de niaj gepatroj en tiu periodo estis tempesta. Patron oni pli ofte vidis ebrian ol sobran. De tempo al tempo ni malvarmiĝis en la ĉambro, ĉar nia patro en ebria haladzo rompis vitrojn de fenestraj kadroj, kaj panjo ŝtopis ilin per kusenoj. Aŭ li per hakilo rompis fornon, kiu staris preskaŭ en mezo de ĉambreto. Poste li mem ĉion ordigis kaj fanfaronis – kia li estas lertulo – kaj vitristo, kaj fornisto.

Vi naskiĝis tage, kaj akuŝigis la sama helpkuracistino. Mi pensas, ke tio estis en dua duono de tago. Mi promenis, kaj kiam mi revenis, oni diris al mi, ke ĉe mi naskiĝis fratineto.

Vi ankoraŭ estis bebo, kiam ni translokiĝis

vivi en lernejo. La lernejo estis en la sama strato Popovka sed en komenco de la strato, apud elveturejo el vilaĝo. Tie ankaŭ estis unu ĉambro, sed la ĉambro estis pli granda, kaj konstruaĵo de lernejo estis pli bonkvalita. Tio estis klasĉambro kun aparta eliro, la vestiblo. Vintre la vestiblon surblovis per neĝo, kaj pordo de nia ĉambro malfermiĝis en neĝon. Ankoraŭ ĝis naskiĝo de frato Vova, li naskiĝis post 12-a horo de nokto, mi bone memoras, ke najbaroj prenis min pasigi nokton, ilia familia nomo estis Ciplokov. Ili diris al mi, ke hodiaŭ mi ne povas pasigi nokton en hejmo, sed ili ne klarigis kialon. Matene ili gratulis min pro frato. Nu jen ankoraŭ ĝis naskiĝo de Vova vi ekmalsanis per kokluŝo. Ĝi elturmentis kaj senfortigis vin. Vi estis tia malforta, ke vi ne povas levi manon por forpeli muŝojn, kiuj svarme rampis sur vi. Mi kiel nun memoras tiujn grandegajn nigrajn muŝojn, kiuj sidas sur via vizaĝo, sed vi estis absolute indiferenta al ili.

ilustraĵo de la aŭtorino

Kuraco tiam kontraŭ kokluŝo ne estis. Mi memoras, ke panjo elportis vin en sunleviĝo sur roson, ĝis kiam ĝi ne sekiĝis, kaj pro tio ŝi mildigis vian suferadon. Vi estis malhele blua kiam tusegis. Vidi tion estis turmente. El koridoreto-vestiblo pordo kondukis al malgranda provizejo kun malgranda fenestro. Foje panjo diris min: "Iru en provizejeton kaj prenu de sur fenestrobreto boteleton, unu el du boteletoj, kiuj tie estas" Ŝi parolis tion iel strange. Mi estis observema knabino kaj komencis insisti, por ke ŝi diris al mi, kio estis en la boteletoj. Ŝi komence ne volis paroli, sed poste ŝi diris, ke en la boteletoj estas viva kaj malviva akvo. Se mi alportos vivan akvon kaj oni donos trinki al vi, do tiam vi resaniĝos. Se mi alportos la alia akvo, do… Mi kiel nun memoras tiun scenon. Mi diris al panjo, ke mi ne iros, mi timas, ke mi povos esti kaŭzo de morto de fratino Tatjana. Panjo akceptis mian rifuzon kun faciligo. Ŝi eĉ gajiĝis kaj diris, ke ŝi mem timas tuŝi al la boteletojn. Poste ŝi elĵetis ilin. Vi laŭgrade komencis reveni al vivo. Vivu fratineto longe-longe.

Kisas

Galina.

notoj:

1. *Zavalenko* estas tera nealta taluso laŭ eksteraj muroj de tradicia rusa vilaĝa domo.
2. *Fikuso* (en Latino *fikus*) estas ĉambra planto.

Eldonas Redakcio de ***Penseo***
Ĉefredaktoro: s-ro Yida Wei (Vejdo)
Adreso: No.-3-2 de la 5-a etaĝdomo de No. 19, St. Wujiang, Jiangbei-Distrikto, Chongqing, 400023, Ĉinio
Tel: (023) 67095890 (hejme)
Retadreso: vejdo@163.com
Ĉiujn kontribuaĵojn al la ĉefredaktoro.
Por legi pasintajn numerojn de Penseo, vin turnu al www.elerno.cn/penlisto.htm

